

บทที่ 3

การชดเชยเหยื่ออาชญากรรมในต่างประเทศ

อาชญากรรม เป็นปรากฏการณ์ของสังคมที่เกิดขึ้นแทบทุกแห่ง ไม่มีสังคมใดไม่เผชิญกับปัญหาอาชญากรรม รูปแบบและลักษณะอาชญากรรมอาจเปลี่ยนแปลง หรือแตกต่างกันในแต่ละแห่ง แต่ทุกแห่งจะมีผู้ประพฤติดละเมิดกฎหมาย ซึ่งทำให้ต้องถูกลงโทษเสมอ¹ จากการศึกษาพบว่าในเรื่องการให้ความคุ้มครองแก่เหยื่ออาชญากรรมนั้น ในระดับสากล องค์การสหประชาชาติได้ออก Declaration on the Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power เมื่อปี ค.ศ.1985 กำหนดถึงมาตรการต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) วิธีทางที่เหยื่ออาชญากรรม และเหยื่อของการใช้อำนาจโดยมิชอบ ควรจะเข้าถึงกระบวนการของการดำเนินคดีในศาล และกระบวนการบริหาร รวมทั้งควรจะได้รับ การปฏิบัติอย่างยุติธรรม ได้รับการรับฟัง และรับพิจารณาซึ่งความคิดเห็นที่ แสดงออก

(2) ส่งเสริมให้มีการชดเชยความเสียหาย หรือจ่ายค่าเสียหายแก่เหยื่อโดยผู้กระทำผิด

(3) ส่งเสริมให้รัฐบาลให้ความช่วยเหลือด้านค่าเสียหายในกรณีที่เหยื่อมีความยากจน

(4) แนะนำหนทางซึ่งเหยื่ออาจต้องการความช่วยเหลือเพื่อที่จะกลับคืนสู่สังคมจากทุกขเวทนาที่ได้รับ

นอกจากนั้นสภาแห่งยุโรป (The Council of Europe) ก็ได้กำหนด มาตรการเกี่ยวกับเรื่อง สิทธิของเหยื่ออาชญากรรม โดยได้ออก The European Convention on the Compensation of Victims for Violence Crime เมื่อปี ค.ศ.1983

¹ อัครวิน วัฒนวิบูลย์ , อมรรัตน์ กริยาผล การชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายในคดีอาญา (วารสารอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม , 2530) ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 .

และออก Recommendation of the Position of Victims in the Framework of Criminal Law and Procedure เมื่อปี ค.ศ.1985 Convention ดังกล่าวข้างต้นกำหนดในเรื่องเกี่ยวกับ ค่าเสียหายที่จะจ่ายให้แก่เหยื่อ ส่วน Recommendations กำหนดในเรื่องเกี่ยวกับ การปฏิบัติต่อเหยื่อโดยหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ เช่น ตำรวจ และศาล กำหนดความช่วยเหลือต่างๆ ที่เหยื่อต้องการ

ในปัจจุบันในหลายๆ ประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศที่อยู่ในระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) หรือระบบประมวลกฎหมาย (Civil Law) ได้มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการทดแทนค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายในคดีอาญา หรือเหยื่ออาชญากรรม โดยรัฐกันอย่างกว้างขวาง โดยมีรูปแบบของกฎหมายแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

3.1 การชดเชยเหยื่ออาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา

ความเป็นมา

มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแรกที่ได้นำระบบนี้มาใช้อย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1965 ต่อมาได้มีการกำหนดแบบของพระราชบัญญัติทดแทนความเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรม (Uniform Crime Victims Reparations Act) ขึ้นโดยที่ผ่านการเห็นชอบของคณะกรรมการร่างแบบกฎหมาย (The National Conference of Commissioners on Uniform State Laws) และเนติบัณฑิตยสภาแห่งสหรัฐอเมริกา (The American Bar Association) ใน ปี ค.ศ. 1973² โดยก่อนนั้นได้มีมลรัฐประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวแล้วอย่างน้อย 43 มลรัฐ (ปี พ.ศ. 2534)³ เช่น มลรัฐนิวยอร์ก (มีการประกาศกฎหมายว่าด้วยความทดแทนความเสียหายให้แก่เหยื่ออาชญากรรมโดยผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ.1966) และมีการประกาศใช้กฎหมายการทดแทนค่าเสียหายให้แก่เหยื่อ มีผลบังคับ

² Federal Rules of Criminal Procedure As Amended to May 1 , 1988
St.Paul : West Publishing , 1988) p .515 –526 .

³ อัญชลี ฉายสุวรรณ , “ การทดแทนค่าเสียหายในคดีอาญาหรือเหยื่ออาชญากรรมโดยรัฐ, “ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2534) น. 138 (อ้างถึง Gilbert Geis , “ Crime Victims and Victim Compensation Programs “ In Criminal Justice and the Victim , p.242 .

ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.1968) , มลรัฐฮาวาย (ได้ตั้งคณะกรรมการทดแทนค่าเสียหายให้แก่เหยื่ออาชญากรรม (Criminal Injuries Compensation Commission) ขึ้นในปี ค.ศ. 1968) มลรัฐนอร์ทดาโกต้า , มลรัฐแมรี่แลนด์ (ค.ศ. 1968) , มลรัฐเนวาด้า (ค.ศ.1969) , มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ (ค.ศ. 1971) , มลรัฐออลาสก้า มลรัฐมินิโซต้า และโรดไอส์แลนด์ (ค.ศ.1972) และมลรัฐวอชิงตัน (ค.ศ.1973)⁴ เป็นต้น โดยแต่ละรัฐจะมีหลักเกณฑ์ต่างๆ แตกต่างกันไปออกเป็นข้อปลีกย่อย โดยหลักแล้วจะเป็นไปตาม Uniform Crime Victims Reparation Act

บุคคลที่ได้รับประโยชน์จากกฎหมายทดแทนความเสียหายแก่เหยื่อของสหรัฐอเมริกา

บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้ ได้แก่ **เหยื่ออาชญากรรม** (Victim of Crime) ซึ่งตามคำนิยามของ Uniform Crime Victim Reparations Act 1973 Section 1⁵ ได้ให้ความหมายของคำว่า “เหยื่อ (Victim)” ไว้ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบาดเจ็บ หรือตาย จากผลของ

(1) การกระทำที่กฎหมายอาญาบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิด (Criminally injurious conduct) เหตุที่ไม่ใช่คำว่า crime เพราะจะไม่บรรลุตามความมุ่งหมายที่แท้จริง เนื่องจากไม่ใช่เหยื่อจากอาชญากรรมทุกประเภทที่จะได้รับชดเชยจะต้องตามพระราชบัญญัตินี้⁶

(2) จากการขัดขวางป้องกัน (prevent) ผู้ที่กระทำความผิดตามที่ได้อาญบัญญัติไว้ในกฎหมายอาญา

(3) จากการช่วยจับ (apprehend) ผู้ต้องสงสัยว่าได้ร่วมกระทำผิดตามที่ได้อาญบัญญัติไว้ในกฎหมายอาญา

⁴ Stephen Schafer , Victimology :The Victim and His Criminal , p.140 .

⁵ Federal Rules of Criminal procedure As Amended to May 1 , 1988 op . , footnote 1 , p. 518 .

⁶ ภาคผนวกของวิทยานิพนธ์เรื่อง , “ การทดแทนค่าเสียหายในคดีอาญาหรือ เหยื่ออาชญากรรมโดยรัฐ ,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2534) , น.203 .

โดยปกติแล้วมลรัฐต่างๆ มักจะจ่ายค่าทดแทนให้เฉพาะกับบุคคลที่มีถิ่น ที่ อยู่ในมลรัฐนั้นๆ เท่านั้น แต่ก็ยังมีบางรัฐที่จ่ายให้กับคนต่างด้าวด้วย เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนีย เช่น คดี Cabral V.State Board of Control ซึ่งศาลตัดสินจ่ายค่าชดเชยให้กับคนต่างด้าว และมลรัฐเพนซิลวาเนียจ่ายค่าทดแทนให้แก่บุคคลที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ใน เพนซิลวาเนีย หากปรากฏว่ารัฐที่ผู้นั้นอาศัยอยู่ให้สิทธิพลเมืองของตนเช่นเดียวกันนี้

นอกจากนี้ยังบัญญัติว่าผู้กระทำความผิดต่อสหรัฐอเมริกาไม่รวมถึง ผู้กระทำความผิดสถานหนักทางอาญาของแบบประมวลกฎหมายศาลทหาร (a criminal violation of the Uniform Code of Military Justice (10 U.S .C.801 et seq .)), การกระทำความผิดกฎหมายของเมืองโคลัมเบีย และ ความผิดที่สามารถไต่สวนได้โดย Indian Tribal court หรือ Court of Indian Offenses ⁷

ค่าชดเชย

ในการคิดค่าชดเชยความสูญเสียขึ้นเพื่อชดใช้เป็นค่าทำขวัญแก่เหยื่ออาชญากรรมผู้ได้รับบาดเจ็บ หรือถูกฆ่า หรือจากการช่วยจับคนร้าย หรือขัดขวางป้องกันคนร้ายโดยวัดจากความสูญเสียทางเศรษฐกิจ และค่ารักษาพยาบาล การสูญเสียรายได้ กระบวนการทั้งหมดเน้นความสำคัญที่ตัวเหยื่อมากกว่าตัวผู้กระทำความผิด โดยแต่ละรัฐจะมีหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกัน แต่โดยทั่วไปทุกมลรัฐมักจะกำหนดค่าทดแทนขั้นสูงสุดไว้ประมาณไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ และในบางรัฐก็ได้มีการกำหนดค่าเสียหายขั้นต่ำไว้โดยปกติมักจะเป็นจำนวนเท่ากับขาดรายได้ 2 สัปดาห์ (equivalent of two weeks' loss of earnings)

ที่มาของเงินที่นำมาชดเชยแก่เหยื่ออาชญากรรม

บัญญัติไว้ใน Title 42 Public Health and Welfare Chapter 112 Victim Compensation and Assistance Section 10601 Crime victims fund ได้บัญญัติเกี่ยวกับที่มาของเงินได้จาก

⁷ Federal Rules of Criminal Procedure As Amended to May 1 , 1988
op . cit . , footnote 1 , p.471 .

1.จาก งบประมาณ จากคลังก่อตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า กองทุนเหยื่อ อาชญากรรม

2.ค่าปรับนอกจากที่กฎหมายยกเว้นไว้ทุกชนิดที่ได้จากผู้ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิด (กรณียกเว้น เช่น ผู้ที่ได้รับชดเชยแล้วจากกองทุนอื่น เช่น กองทุนบริการไปรษณีย์ (The Postal Service Fund) ภายใต้ Sec.2601 (a) (2) และ 2003 ของ Title 39 เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี The Railroad Unemployment Insurance Act (45 U.S.C. 351 et seq .) , The Navigable waters revolving fund (Sec.1321 ของ Title 33 X และ county public school funds ใน sec.3613 ของ Title 18 เป็นต้น) นอกจากนี้ค่าปรับยังรวมถึง

- ค่าปรับจากโทษเกี่ยวกับการประเมินเพื่อเก็บภาษีภายใต้ Sec.3013 ของ Title 18

- เงินที่ได้จากการริบ (the proceeds of forfeited appearance bonds) , เงินจากการประกันตัว (bail bonds) และ collateral collected ภายใต้ sec. 3146 ของ Title 18

- เงินต่างๆ ที่ถูกสั่งให้จ่ายแก่กองทุน ภายใต้ sec. 3671 (c)(2) ของ Title 18

อย่างไรก็ตามหากยอดรวมของเงินทุนดังกล่าวภายในปีงบประมาณเกิน 110 ล้านดอลลาร์ เงินในส่วนที่เกินนั้นจะไม่ถูกนำมารวมในกองทุน แต่จะถูกส่งไปยังคลังต่อไป⁸

สหรัฐอเมริกา ในปี 1982 ประธานาธิบดี Ronald Reagan ได้แต่งตั้ง The Task Force on Victims of Crime ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 9 คน ศึกษาวิเคราะห์ในเรื่องเหยื่ออาชญากรรม และเสนอความเห็นต่อประธานาธิบดี และในปีเดียวกันนั้นเองได้มีการประกาศใช้กฎหมาย Federal Victim and Witness Protection Act , 1982 ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรการต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์จะส่งเสริมและคุ้มครองบทบาทของ

⁸ Federal Rules of Criminal Procedure As Amended to May 1 , 1988
op.eit., footnote 1 , p ..468 –471 .

เหยื่ออาชญากรรม และพยานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหรัฐ กฎหมายฉบับนี้ทำหน้าที่อย่างเดียวกันกับ " Fair Treatment Law " หรือ " Bills of Rights for victims " ซึ่งออกโดยรัฐต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาและที่อื่นๆ

ข้อเสนอแนะประการหนึ่งของ Task Force ก็คือว่า ควรจะได้มีการจัดตั้ง Crime Victims Fund ในระดับชาติเพื่อกระตุ้นรัฐบาลของมลรัฐให้เริ่มต้นปฏิบัติ หรือขยายบทบาทในการให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่อ ซึ่งต่อมาในปี 1984 จึงได้มีการออกกฎหมาย Victims of Crime Act , 1984

สาระสำคัญของ Federal Victim and witness Protection Act มีว่า ตามกฎหมายฉบับนี้ได้รับรองความสำคัญของบทบาทของเหยื่ออาชญากรรม และพยานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และพยายามที่จะให้ความมั่นใจว่ารัฐบาลกลางได้ให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา (โดยปราศจากการละเมิดต่อสิทธิตามกฎหมายรัฐธรรมนูญของจำเลย) กับพยายามที่จะกำหนดบทบัญญัติที่เป็นแบบอย่างแก่รัฐบาลของมลรัฐ และท้องถิ่น

ตามกฎหมายฉบับนี้กำหนดสิทธิต่างๆ สำหรับเหยื่ออาชญากรรมของสหรัฐ ซึ่งรวมถึงประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

- การปฏิบัติที่ยุติธรรมแก่เหยื่อ และพยาน
- ถ้อยแถลงถึงผลกระทบต่อเหยื่อเกี่ยวกับเรื่องการยื่นรายงานก่อนการพิพากษา
- การคุ้มครองเหยื่อ และพยานจากการข่มขู่ หรือการแก้แค้น รวมทั้งบทบัญญัติเกี่ยวกับคำสั่งจำกัดทางแพ่ง
 - การชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เหยื่อนอกเหนือจากค่าปรับทางอาญาอื่นๆ
 - การพิจารณาถึงสถานะของเหยื่อนอกเหนือจากค่าปรับทางอาญาอื่นๆ
 - การพิจารณาถึงสถานะของเหยื่อในการพิจารณาการประกันตัวของผู้ต้องหา หรือพยาน
- การห้ามผู้กระทำผิดอาญาร้ายแรงของสหรัฐจากการได้รับผลกำไรจากการขายวรรณกรรม หรือสิทธิอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- บทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดพื้นที่ที่เหยื่อ และพยานโจทก์อื่นๆ นั่งคอยให้แยกต่างหากจากพยานอื่นๆ

- การส่งคืนโดยเร็วซึ่งทรัพย์สินที่ถูกยึดไว้เป็นพยานหลักฐาน
- บริการที่ให้ในกรณีที่มีการแทรกแซงจากนายจ้าง
- การศึกษาอบรมที่ให้เป็นการช่วยเหลือแก่เหยื่อ

สำหรับสาระสำคัญของ **The Victims of Crime Act** ได้แก่การจัดตั้ง เงินทุนสำหรับเหยื่ออาชญากรรมของสหรัฐ การกำหนดเงินให้แก่มลรัฐต่างๆ สำหรับค่าเสียหาย และการช่วยเหลือแก่เหยื่อ เงินสำหรับการบริการแก่เหยื่อความผิดของสหรัฐ เงินสำหรับโครงการฝึกอบรม และการช่วยเหลือทางเทคนิคแก่เหยื่อ และสำหรับโครงการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

แหล่งสำคัญของเงินที่ได้มาเป็นกองทุนตามกฎหมายฉบับนี้ได้แก่

- (1) ค่าปรับในคดีอาญาของสหรัฐซึ่งเก็บจากบุคคล หรือนิติบุคคล ที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดต่อความผิดของสหรัฐ
- (2) ค่าปรับที่คำนวณเป็นการพิเศษจากคำพิพากษาทางอาญา
- (3) เงินได้จากการปรับกรณีปรับนายประกันที่ไม่ส่งตัวผู้ต้องหา หรือจำเลยตามกำหนด และการรับหลักทรัพย์ประกันตัวกรณีอื่นๆ
- (4) กำไรจากการขายวรรณกรรม หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งเกิดขึ้น อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดอาญาโดยจำเลยของสหรัฐ

วิธีการและกฎหมายประเทศสหรัฐ (Uniform Law Annotated และกฎหมายของบางมลรัฐ) เกี่ยวกับการให้ค่าเสียหายต่อผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำ ความผิดทางอาญา ซึ่งตามกฎหมายนี้ได้แยกการพิจารณาในเรื่องสิทธิของผู้รับประโยชน์บนหลักการการให้ค่าเสียหายโดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

3.1.1 ความหมายของคำว่า “ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา”

บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากกฎหมาย ได้แก่

1.เหยื่ออาชญากรรม (Victim) ซึ่งได้รับบาดเจ็บหรือตายจากการกระทำ หรือพยายามกระทำความผิดอาญาในรัฐนั้นๆ ซึ่งสามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้ หรืออาจลงโทษได้แต่ผู้กระทำขาดคุณสมบัติ หรือไม่สามารถที่จะเป็นผู้กระทำความผิดตาม

ข้อกล่าวหา เช่นเพราะอายุ เจ็บไขทางสมอง หรือสภาพแห่งจิต หรือตกอยู่ในอำนาจบังคับ
ไม่ว่าจะโดยโทษปรับ จำคุก หรือประหารชีวิต

2. ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ หรือตายจากการขัดขวางป้องกัน (Prevent)
ผู้ที่กระทำผิดตามที่ได้อำนาจไว้ตามกฎหมายอาญา
3. ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ หรือตายจากการช่วยจับ (Apprehend) ผู้ต้องสงสัย
ว่าได้กระทำผิดตามที่ได้อำนาจไว้ตามกฎหมายอาญา

ในกรณีที่เหยื่ออาชญากรรมถึงแก่ความตายนั้นกฎหมายบางรัฐได้กำหนดให้
ทายาทของเหยื่อที่ตายเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่าทดแทน เช่น มลรัฐแมสซาชูเซต แต่บางรัฐได้
กำหนดให้เป็นสิทธิเรียกร้องของตัวผู้พึ่งพาอาศัยเหยื่อที่จะเรียกร้องค่าเสียหายเอง

3.1.2 บุคคลที่ขาดคุณสมบัติของการเป็นผู้เสียหาย

กฎหมายในหลายๆ มลรัฐได้กำหนดถึงบุคคลที่ขาดคุณสมบัติของการเป็น
ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดไว้ โดยบุคคลต่อไปนี้จะมีสิทธิได้รับค่าชดเชย หรืออาจ
ได้รับน้อยกว่าความเสียหาย

1. เหยื่อที่มีส่วนช่วยทำให้เกิดอาชญากรรม หรือมีพฤติกรรมส่งเสริมให้มีการกระทำ
ความผิดอาญา (โดยในกรณีนี้ คณะกรรมการอาจลดเงินชดเชย หรือปฏิเสธไม่ให้เงินค่า
ชดเชยได้)
2. เหยื่อหรือผู้ร้องขอค่าชดเชยที่รู้ หรือเต็มใจที่จะเข้าร่วมในการกระทำที่ก่อให้เกิด
บาดเจ็บ หรือเสียหายนั้นๆ
3. ผู้กระทำความผิด หรือสนับสนุน ที่ได้รับบาดเจ็บในการประกอบอาชญากรรม
นั้นๆ
4. เหยื่อ หรือผู้ร้องขอค่าชดเชยที่ได้เข้าร่วมการกระทำที่ผิดกฎหมายในขณะที่เกิด
การกระทำความผิดอาญา
5. ผู้ที่ถูกจำคุก หรือถูกกักขังตามกฎหมายอาญา ในขณะที่เกิดการกระทำความผิด
อาญา หรือผู้ที่ถูกศาลภาคทัณฑ์ (probation) หรือผู้ที่ถูกปล่อยออกจากคุกโดยมีทัณฑ์บน
ไว้ (parole) ในข้อหากระทำความผิดอาญาในข้อหาร้ายแรง (Felony) รวมถึงการกระทำ
ความผิดอาญาที่สามารถเรียกร้องได้ตามกฎหมายนี้

6.เหยื่อ หรือผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุยานยนต์(motor vehicle) ยกเว้นกรณีที่ใช้รถยนต์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด (แต่ก็มีบางรัฐที่ชดเชยให้ในกรณีได้รับบาดเจ็บจากรถยนต์ เช่น มลรัฐแมสซาชูเซต)

นอกจากนี้บางมลรัฐยังกำหนดให้ชดเชยให้เฉพาะแก่เหยื่อที่มีความจำเป็น ต้องได้รับความช่วยเหลือ โดยจะปฏิเสธการชดเชยแก่เหยื่อที่สามารถแบกภาระการสูญเสียทางเศรษฐกิจจากอาชญากรรมได้ แต่บางมลรัฐจะพิจารณาจ่ายค่าทดแทนให้แก่เหยื่อโดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่ามีความจำเป็นทางการเงินหรือไม่ เช่นมลรัฐฮาวาย

3.1.3 ฐานความผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

โดยพื้นฐานแล้วทุกมลรัฐจะจ่ายค่าชดเชยให้กับความเสียหาย หรือได้รับบาดเจ็บหรือตายในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ความผิดทางเพศ ปล้นทรัพย์ (aggravated robbery) และความผิดอาญารุนแรง (Violent Crime) ที่เหยื่อได้รับบาดเจ็บ หรือ ทุพพิกิริทางกาย และจิตใจ หรือถึงแก่ความตาย

ในกรณีที่ได้รับบาดเจ็บหรือตายจากคดีจรรยา เหยื่อจะไม่ได้รับค่าชดเชย เว้นแต่ผู้กระทำความผิดจะได้ใช้ยานยนต์นั้นเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดอาญาที่สามารถเรียกร้องได้

3.1.4 ระดับความเสียหายที่สามารถเรียกร้องสิทธิได้ตามกฎหมายนี้

ในบางมลรัฐได้แบ่งประเภทที่จำกัดระดับความเสียหายไว้โดยพิจารณาจากความรุนแรงที่ได้รับ และจำนวนค่าเสียหายโดยได้จำกัดถึงระดับความเสียหายที่จะขอชดเชยได้แตกต่างกันออกไป ตามแต่ฐานะของรัฐนั้นๆ จะเอื้ออำนวยโดยบางมลรัฐจะไม่ชดเชยแก่การบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ เช่น กฎหมายของมลรัฐแมสซาชูเซต และมลรัฐนิวยอร์ก ได้บัญญัติในเรื่องนี้ไว้ว่าเหยื่ออาชญากรรมจะต้องบาดเจ็บและเสียค่าใช้จ่ายแล้วอย่างน้อย 100 ดอลลาร์ หรือป่วยอย่างน้อย 2 สัปดาห์ ติดต่อกันจึงจะมีสิทธิได้รับค่าทดแทน เป็นต้น

3.1.5 ข้อจำกัดในการคุ้มครอง

โดยปกติแล้วมลรัฐต่างๆ จะจ่ายค่าชดเชยให้เฉพาะบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในมลรัฐของตนเท่านั้น แต่ก็มีบางมลรัฐที่จ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่อยู่ในที่อื่นด้วย เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในคดี Cabal V.State Board of Control ซึ่งในคดีนี้ศาลตัดสินให้จ่ายค่าชดเชยให้แก่เหยื่อแม้ว่าเหยื่ออาชญากรรมนั้นจะเป็นบุคคลต่างดาวแต่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ และ มลรัฐเพนซิลวาเนียจะจ่ายค่าชดเชยให้แก่เหยื่อที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในมลรัฐเพนซิลวาเนีย หากปรากฏว่ารัฐที่เหยื่อนั้น มีถิ่นที่อยู่ให้สิทธิแก่พลเมืองของตนเช่นเดียวกัน

3.1.6 ประเภทของค่าเสียหายที่จะได้รับ

ค่ารักษาพยาบาล ,ค่าสูญเสียทางเศรษฐกิจ (economic loss) เช่น การขาดงาน (work loss) และในกรณีได้รับบาดเจ็บถึงตาย ความเสียหายจะตามถึงความสูญเสียข้างต้นที่กล่าวมาแล้วของผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายด้วย โดยทั้งนี้อาจรวมถึงค่า ชดเชยในการได้รับบาดเจ็บและทุกข์ทรมาน (pain and suffering)

นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายบางประเภท เช่น การบริการ และที่พักอาศัย , ค่ารักษาพยาบาล , การทำให้คืนสู่สภาพปกติ (rehabilitation) , การอบรมเกี่ยวกับอาชีพ เพื่อให้กลับสู่สภาพเดิม (rehabilitative occupational training) และการดูแลเยียวยาอื่นๆ แต่ในกรณีที่ตั้งแก่ ความตาย ค่าใช้จ่ายต่างๆ ในงานศพจะไม่ให้เกิน 500 ดอลลาร์ โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่าย ค่าห้องโรงพยาบาล , คลินิก , สถานพักฟื้น , พยาบาลดูแล

3.1.7 วงเงินที่จะชดใช้ให้แก่ผู้เสียหาย

ในการชดเชยแก่ผู้เสียหายนั้นทุกมลรัฐจะกำหนดจำนวนเงินขั้นสูงของการชดเชยไว้แตกต่างกันออกไป โดยหลักแล้วจะจ่ายตามที่เสียหายไปจริง แต่ไม่เกินจำนวนขั้นสูงที่กำหนดไว้ เช่นตามกฎหมายของมลรัฐนิวยอร์ก เหยื่ออาชญากรรมสามารที่จะ ได้รับเงินค่าชดเชยจำนวนไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์ สำหรับการขาดรายได้ (หรือ 250 ดอลลาร์

ต่อสัปดาห์) แต่ไม่มีข้อจำกัดสำหรับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ในกรณีเหยื่อถึงแก่ความตายจะจ่ายค่าปลงศพไม่เกิน 1,500 ดอลลาร์ เป็นต้น

ในกรณีที่เหยื่ออาชญากรรม หรือผู้เรียกร้องที่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยจากแหล่งอื่นใดก่อนแล้ว คณะกรรมการอาจจะพิจารณาโดยลดจำนวนเงินลง หรือพิจารณา ไม่ให้ค่าชดเชยก็ได้

3.1.8 ที่มาของแหล่งเงิน

โดยปกติจะจัดตั้งในรูปของกองทุน (Fund) โดยเงินได้จากผู้กระทำผิดกฎหมาย เช่น ค่าปรับจากโทษต่างๆ เช่นมลรัฐเท็กซัส นอกจากนี้บางรัฐยังรวมถึง เงินประกันตัวในกรณีผิดสัญญาประกันด้วย

3.1.9 บุคคลที่มีอำนาจพิจารณา

โดยทั่วไปจะใช้ระบบกรรมการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัย โดยมีกำหนดองค์คณะของกรรมการไว้มี 3 คน แต่งตั้งโดยผู้แทนรัฐบาล โดยคำแนะนำและเห็นชอบของสภา Senate โดยมลรัฐที่ใช้คณะกรรมการ (Board) เช่น มลรัฐนิวยอร์ก เรียกว่า New York ' Crime Victim Compensation , มลรัฐฮาวายเรียกว่า Criminal injuries Compensation Commission เป็นต้น

แต่มีบางมลรัฐที่ให้ศาลเป็นผู้พิจารณาโดยอ้างว่าศาลเป็นผู้ชำนาญที่สุด ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว ในขณะที่การใช้ระบบกรรมการจะมีปัญหาในเรื่องผลประโยชน์ของสังคมที่เกิดขึ้นในจิตใจ โดยมลรัฐที่ให้ศาลเป็นผู้ตัดสิน เช่น มลรัฐแมสซาชูเซต เป็นต้น

3.1.10 การอุทธรณ์คำวินิจฉัย

การพิจารณาการให้ค่าชดเชยแก่เหยื่ออาชญากรรมใหม่ หรือทบทวนคำวินิจฉัยอาจทำได้โดยคณะกรรมการเอง หรือจากคำร้องขอผู้เรียกร้อง ซึ่งอาจจะเปลี่ยนค่าตัดสินเป็นค่าทดแทนหรือไม่ หรืออาจเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินได้ แต่ไม่สามารถให้คืนเงินที่ได้รับชดเชย เว้นแต่การทดแทนนั้นเกิดจากการฉ้อโกง

สิทธิในการขอพิจารณาใหม่ จะไม่ส่งผลต่อความเห็นของคณะกรรมการ โดยความเห็นในการตัดสินของคณะกรรมการให้ถือเป็นที่สุด จากการอุทธรณ์โดยผู้เรียกร้อง , อัยการ หรือ ผู้กระทำความผิด

กฎหมายในมลรัฐเท็กซัสให้สิทธิเยื่ออาชญากรรม หรือผู้เรียกร้องที่ไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของคณะกรรมการฯ ที่ขอให้พิจารณาใหม่โดยยื่นต่อคณะกรรมการ พร้อมทั้งเหตุผลและหลักฐานต่างๆ เพื่อประกอบการพิจารณา หากคำสั่งออกมายังไม่เป็นที่พอใจเยื่ออาชญากรรม หรือผู้ร้องอาจร้องขอ รับฟังความเห็นจากคณะกรรมการ ฯ หากยังไม่เห็นด้วยกับ ความเห็นของคณะกรรมการดังกล่าวอีกก็สามารถนำขึ้นสู่ ศาลต่อไป

3.1.11 การไล่เบี้ย

เมื่อรัฐได้จ่ายค่าชดเชยให้แก่เยื่ออาชญากรรม หรือผู้เรียกร้องแล้วรัฐจะได้รับช่วงสิทธิทั้งหมดของเยื่ออาชญากรรม หรือผู้เรียกร้องที่สามารถเรียกร้องความสูญเสีย หรือเสียหายทางเศรษฐกิจ แต่ไม่เกินจำนวนเงินที่ได้จ่ายให้เยื่อ หรือผู้เรียกร้อง โดยอาจเรียกร้องจาก แหล่งที่มาของความสูญเสีย

กฎหมายทดแทนค่าเสียหายแก่เยื่ออาชญากรรมโดยสรุป

โดยที่มีการบัญญัติใช้ในรัฐหลายรัฐของอเมริกา ซึ่งมีบทบัญญัติเป็นสาระสำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1. รัฐจะดำเนินการชดใช้ค่าเสียหายให้เฉพาะผู้ตกเป็นเยื่ออาชญากรรม ในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย รัฐจะไม่ชดใช้ค่าเสียหายในความผิดต่อทรัพย์สิน เพราะการชดใช้ค่าเสียหายในความผิดต่อทรัพย์สินกระทำได้ยาก และอาจมีการฉ้อโกงได้ง่าย

2. การเรียกร้องค่าเสียหายจะกระทำได้ต่อเมื่อเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายอาญา หรือกฎหมายอื่นซึ่งรัฐจะชดเชยค่าเสียหายให้

3. ความเสียหายและบาดเจ็บที่ได้รับจากรถยนต์ที่ฝ่าฝืนกฎจราจร โดยปกติ รัฐจะไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้ ยกเว้นผู้กระทำผิดใช้รถยนต์เป็นเครื่องมือในการทำร้าย

4. ความผิดบางประเภท เช่น การบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทภายในครอบครัว เช่นระหว่างสามี-ภรรยา ญาติพี่น้อง รัฐไม่ชดใช้ให้

5. ผู้เสียหายที่ยั่วให้เกิดอาชญากรรม จะไม่ได้รับชดใช้ค่าเสียหาย ส่วนบุคคลที่ชอบवादโอ้ความร้ายว้ย หรือโคจรไปในที่ที่ไม่สมควรจนประสบเหตุร้ายจะได้รับค่าเสียหายหรือไม่ ขึ้นอยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาความเสียหาย ซึ่งจะกำหนดหลักเกณฑ์แตกต่างกันออกไป

6. ผู้กระทำความผิด หรือผู้สนับสนุน ได้รับบาดเจ็บในการประกอบอาชญากรรมไม่ได้รับการชดใช้ค่าเสียหาย

7. คณะกรรมการซึ่งพิจารณาให้ค่าทดแทน หรือค่าเสียหาย ตามกฎหมายดังกล่าวนี้มีอำนาจในการใช้ดุลพินิจพอประมาณ เช่น กฎหมายของรัฐคาลิฟอร์เนีย การใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวางเช่น รัฐนิวยอร์ก ซึ่งต่างจากกฎหมายของอังกฤษ การใช้ดุลพินิจเป็นไปอย่างจำกัด ในการพิจารณาว่าผู้เสียหายเป็นผู้ต้องรับผิดชอบในอาชญากรรมนั้นด้วยหรือไม่ และควรได้รับค่าเสียหายเท่าใด

8. การบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้รับค่าเสียหาย เช่น ตามกฎหมายนิวยอร์กค่าเสียหายต้องเกิน 100 ดอลลาร์ ในการรักษาหรือพยาบาล หรือหยุดงาน 2 สัปดาห์ขึ้นไป หรือตามกฎหมายอังกฤษต้องหยุดงานอย่างน้อย 3 สัปดาห์

9. กฎหมายบางรัฐกำหนดให้ชดใช้ค่าเสียหายเฉพาะผู้ที่มีความจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือเท่านั้นกฎหมายบางรัฐไม่ได้กำหนดเงื่อนไขนี้

10. กฎหมายบางรัฐกำหนดอัตราสูงสุดของความเสียหายที่รัฐชดใช้ให้ เช่น ไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์ และบางรัฐก็ได้กำหนดไว้ เช่น กฎหมายอังกฤษมิได้กำหนดอัตราขั้นสูงไว้

11.กฎหมายของรัฐต่างๆ จะกำหนดมาตรฐานในการจ่ายเงินค่าเสียหาย เช่น จ่ายค่ารักษาพยาบาล ค่าอุปการะเลี้ยงดู ที่ไม่สามารถทำงานได้ เงินช่วยเหลือบุตรหรือบิดามารดา หรือสามีภรรยาผู้ได้รับผลร้ายจากอาชญากรรม

อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ตามปัญหาสำคัญๆ ที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้ความเสียหายให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีอยู่บางประการ ดังนี้

1.มีการเรียกค่าเสียหายด้วยวิธีฉ้อฉล หรือเรียกเงินเกินส่วน หรือเรียกค่าเสียหายหลังจากที่บริษัทประกันภัยจ่ายค่าเสียหายให้แล้ว

2.ผู้เสียหายไม่ทราบสิทธิของตนในการขอความช่วยเหลือตามกฎหมาย เพราะไม่ทราบบทบัญญัติของกฎหมาย แม้แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ทราบกฎหมายนี้เป็นส่วนน้อย และเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือแม้แต่โรงพยาบาล อัยการ หรือศาลก็ได้แจ้งให้ผู้เสียหายทราบ

3.ในรัฐนิวยอร์ก ผู้ยื่นคำร้องขอรับค่าสินไหมทดแทน ได้รับการพิจารณาให้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของผู้ร้อง

4.ระบบราชการและการทำงานที่ล่าช้า ทำให้มีผู้สนใจยื่นคำร้องขอรับเงินค่าทดแทนน้อยราย

5.การพิจารณาชดใช้ค่าเสียหายบางกรณีผิดพลาด และไม่ยุติธรรม ผิดกฎหมาย

6.ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลซึ่งอาศัยหลักฐานจากโรงพยาบาลมักสูงกว่าความเป็นจริง

การจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น กฎหมายของประเทศต่างๆ ไม่มีประเทศใดที่จ่ายให้ผู้เสียหายทุกราย ทุกกรณี หรือทุกความผิด

3.2 การชดเชยเหยื่ออาชญากรรมในประเทศญี่ปุ่น

ญี่ปุ่น มีกฎหมาย The Criminal Compensation Law (Law No.1 of 1950 , as amended to 1988) ;Crime Victims Benefit Payment Law (Law No.36 ,May 1 , 1980 และมี The Regulations for Suspect ' s Compensation (The Ministry of Justice Instruction No .1 of 1957 , as amended to 1988)

ข้อควรสังเกตตามกฎหมายญี่ปุ่นมีดังนี้

ก. มีการกำหนดให้จ่ายค่าชดเชยแก่ผู้กระทำผิดอาญาทั้งแก่ผู้ต้องหาที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง และแก่จำเลยที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

ข. คำร้องขอให้จ่ายเงินค่าชดเชยแก่ผู้ต้องหา หรือจำเลยกำหนดให้ยื่นต่อสำนักงานอัยการ หรือศาล ที่ดำเนินคดี หรือพิจารณาคดีนั้น และพนักงานอัยการ หรือศาลที่จะวินิจฉัยคำร้องดังกล่าวได้แก่พนักงานอัยการ หรือผู้พิพากษาแห่ง สำนักงานอัยการ หรือศาลดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้รู้เรื่องดีที่สุดในคดี

ค.กำหนดให้มีการโฆษณาเผยแพร่เนื้อหาโดยย่อของการพิพากษา หรือการวินิจฉัยดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา และหนังสือพิมพ์เพื่อให้สาธารณชนได้รับทราบ

ง.สิทธิในการเรียกร้องค่าชดเชยของผู้ต้องหา จำเลย และเหยื่อ อาชญากรรม ถูกกำหนดไม่ให้โอนกันได้ ยกเว้นการตกทอดทางมรดก

จ.เฉพาะกฎหมายกำหนดการจ่ายค่าชดเชยให้แก่เหยื่ออาชญากรรมเท่านั้นที่กำหนดให้มีคณะกรรมการระดับชาติ ได้แก่ The National Public Safety Commission เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบงานด้านนี้ โดยมีคณะกรรมการระดับพื้นที่ ได้แก่ The Prefectural Public Safety Commission เป็นผู้ปฏิบัติการพิจารณาเกี่ยวกับคำร้องขอรับเงินค่าชดเชยของเหยื่ออาชญากรรม

ฉ.การยื่นคำร้องขอรับเงินค่าชดเชยกระทำต่อสำนักงานใหญ่ของตำรวจ หรือสถานีตำรวจซึ่งเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าวอยู่ในเขตพื้นที่

ช.กรณีที่เกี่ยวข้องอาชญากรรมไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
การคัดค้านคำวินิจฉัยต้องกระทำโดยยื่นฟ้องคดีต่อศาล มิใช่โดยการยื่นอุทธรณ์ต่อ
ศาลอุทธรณ์

ช.ตามกฎหมายฉบับนี้มีได้กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ในการ
ฟ้องร้องคดีได้

ฉ.มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้ด้วย

วิธีการและกฎหมายประเทศญี่ปุ่น (Crime Victims Benefit Payment Law ,
Law No .36 May 1 , Jan , 1950 และ No.24 ,May 17 , 1988 และ Requation for
Suspect Indemnification , April 12 , 1957 สำหรับผู้ถูกดำเนินคดีอาญาและผู้ต้องสงสัย)
เกี่ยวกับการให้ค่าเสียหายต่อผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา
ซึ่งกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นได้แยกการพิจารณาในเรื่องสิทธิของผู้รับประโยชน์บนหลักการ
การให้ค่าเสียหายดังนี้

3.2.1 การชดใช้ค่าเสียหายต่อเหยื่ออาชญากรรมประเทศญี่ปุ่น

ความหมายของคำว่า “ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา”
แยกเป็น 2 ประเภท

- 1.ครอบครัวของผู้ซึ่งถูกฆ่าตายโดยผู้กระทำความผิดทางอาญา (Bereaved family)
- 2.ผู้เสียหายเองซึ่งถูกประทุษร้ายจนทำให้ทุพพลภาพอย่างร้ายแรง (serious incapacity)ครอบครัวของผู้เสียหายตาม ข้อ 1. ที่มีสิทธิที่จะได้รับเงินช่วยเหลือ

- (1) คู่สมรสของผู้เสียหาย
- (2) บุตร
- (3) บิดามารดา
- (4) หลาน
- (5) ปู่ย่า ตายาย
- (6) พี่น้องร่วมสายโลหิต(sibling)

(2)-(6) ต้องเป็นบุคคลที่ดำรงชีพอยู่ได้โดยอาศัยรายได้ของผู้เสียหาย จึงจะได้รับการพิจารณาก่อน บุคคลผู้ไม่ได้อาศัยรายได้ของผู้เสียหาย และการพิจารณาจ่ายเงินช่วยเหลือจะเรียงลำดับชั้นตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในกรณีบิดามารดาผู้รับบุตรบุญธรรมจะอยู่ลำดับก่อนบิดามารดาโดยสายโลหิต

3.2.2 บุคคลที่ขาดคุณสมบัติของการเป็นผู้เสียหาย

1. ในกรณีผู้เสียหายเป็นผู้ซึ่งถูกประทุษร้าย หากผู้เสียหายกับผู้กระทำความผิดมีความสัมพันธ์ไม่ว่าจะทางสายโลหิต หรือการสมรส บุคคลผู้นั้นจะไม่ได้รับการจ่ายเงินช่วยเหลือ

2. ผู้เสียหายในกรณีอื่น ซึ่งอาจเป็นบุคคลในครอบครัวตามความหมายของคำว่า "ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา" ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางอาญาที่ทำให้เกิดความเสียหาย

3. กรณีพิจารณาเห็นว่าไม่สมควรจ่ายเงินช่วยเหลือโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำความผิด หรือความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวของผู้เสียหายกับผู้กระทำความผิดและสภาพแวดล้อมอื่นๆ

3.2.3 ฐานความผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

เป็นความผิดทางอาญาที่กระทำต่อชีวิตและร่างกาย คือการก่อให้เกิดความเสียหายจากอาชญากรรม (Criminal damages) อันได้แก่ ความตาย หรือการได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นทุพพลภาพ (serious incapacity)

3.2.4 ระดับความเสียหายที่สามารถเรียกร้องสิทธิได้ตามกฎหมายนี้

ระดับความเสียหายที่สามารถเรียกร้องสิทธิได้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี (Cabinet Order) เลขที่ 287 ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 1980 ซึ่งกำหนดให้ความช่วยเหลือเฉพาะความเสียหายทางร่างกาย (Physical Incapacity) แบ่งเป็น 3 ระดับ

ระดับที่ 1

- (1) ตาบอดทั้งสองข้าง
- (2) สูญเสียความสามารถในการพูดและการบดเคี้ยวอาหารทั้งหมด
- (3) สูญเสียระบบประสาทและความทรงจำไปตลอด
- (4) สูญเสียระบบทางเดินอาหารอย่างถาวร
- (5) สูญเสียแขนทั้งสองข้างเกินส่วนข้อศอกขึ้นไป
- (6) ไม่สามารถใช้แขนทั้งสองข้างได้อย่างถาวร
- (7) สูญเสียขาทั้งสองข้างเหนือเข่าขึ้นไป
- (8) ไม่สามารถใช้ขาทั้งสองข้างได้อย่างถาวร
- (9) ไม่มีความสามารถในการใช้วัยวะอื่นในระดับที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่ากรณีที่กำลังข้างต้น
- (10) ได้รับทุพพลภาพซ้ำซ้อนในลักษณะที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่ากรณีที่กำลังข้างต้น

ระดับที่ 2

- (1) ตาบอดข้างเดียว และการมองเห็นลดลงจากเดิม 0.02 หรือต่ำกว่า
- (2) การมองเห็นของดวงตาทั้งสองข้างลดลงจากเดิม 0.02 หรือต่ำกว่า
- (3) สูญเสียแขนทั้งสองข้างเหนือข้อมือขึ้นไป
- (4) สูญเสียขาทั้งสองข้างเหนือข้อเท้าขึ้นไป
- (5) ไม่มีความสามารถในการใช้วัยวะอื่นในระดับที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่ากรณีที่กำลังมาข้างต้น
- (6) ได้รับทุพพลภาพซ้ำซ้อนในลักษณะที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่ากรณีที่กำลังมาข้างต้น

ระดับที่ 3

- (1) ดาบอดข้างเดียว และการมองเห็นลดลงจากเดิม 0.06 หรือต่ำกว่า
- (2) สูญเสียความสามารถในการพูดและการเคี้ยวอาหารทั้งหมด
- (3) สูญเสียระบบประสาท และความทรงจำไปจนไม่สามารถกลับเข้ามาทำงานได้อีก
- (4) สูญเสียระบบทางเดินอาหารจนไม่สามารถกลับเข้ามาทำงานได้อีก
- (5) สูญเสีย นิ้วทั้ง 10 นิ้ว
- (6) ไม่มีความสามารถในการใช้วัยวะอื่นในระดับที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่าที่กล่าวมาข้างต้น
- (7) ได้รับความพิการภาพซ้ำซ้อน ในลักษณะที่พิจารณาได้ว่าเท่ากับ หรือสูงกว่ากรณีที่กล่าวมาข้างต้น

หมายเหตุ – การมองเห็นจะวัดจากตารางสำหรับทดสอบสภาพการมองเห็นระหว่างประเทศ

-การสูญเสียนิ้วมือ หมายถึง การสูญเสียข้อนิ้วมือในกรณีของนิ้วหัวแม่มือ และกรณีของนิ้วมือให้ถือว่าการสูญเสียส่วนบนของนิ้วมือตั้งแต่ข้อนิ้วมือข้อแรกลงไป

แต่ละระดับจะเป็นตัวพิจารณาความรุนแรงของความเสียหายที่ได้รับ และจะเป็นเงื่อนไขให้คณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ พิจารณาว่าจะจ่ายเงินช่วยเหลือเป็นจำนวนเท่าใด โดยจะพิจารณาสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวของผู้เสียหายประกอบด้วย

3.2.5 ข้อจำกัดในการคุ้มครอง

กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น จะพิจารณาหลักดินแดนเป็นสำคัญ คือ จะจ่ายเงินช่วยเหลือต่อเมื่อเกิดความเสียหายจากอาชญากรรม ซึ่งได้กระทำในประเทศญี่ปุ่น , เรือญี่ปุ่น และอากาศยานของญี่ปุ่น ซึ่งอยู่นอกประเทศ

3.2.6 ประเภทของค่าเสียหายที่จะได้รับ

เป็นเงินช่วยเหลือที่ไม่ได้ระบุว่าให้เป็นค่าอะไร โดยจะจ่ายให้เป็นก้อนก่อนเดียว (a lump sum) แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ เงินช่วยเหลือครอบครัวของผู้ตก

เป็นเหยื่อ(กรณีเกิดการตาย) และเงินช่วยเหลือแก่เหยื่ออาชญากรรมเมื่อได้รับบาดเจ็บถึงขั้นทุพพลภาพไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้ (มีลักษณะคล้ายค่าขาดรายได้)

3.2.7 วงเงินที่จะชดใช้ให้แก่ผู้เสียหาย

ให้ตามความเสียหายโดยพิจารณาจากระดับความเสียหายที่เกิดขึ้น และอยู่ภายใต้เงื่อนไขการได้รับเงินชดเชยตามกฎหมายอื่น โดยจำนวนเงินช่วยเหลือจะต้องเท่ากับจำนวนที่กำหนดไว้ในมติคณะรัฐมนตรี แล้วแต่กรณีไป

(1)เงินช่วยเหลือแก่ครอบครัวผู้เสียหาย ตั้งแต่ 2,200,000–9,360,000 เยน

(2)เงินช่วยเหลือผู้เสียหายในกรณีได้รับบาดเจ็บตั้งแต่ 2,625,000–11,122,000 เยน

3.2.8 ที่มาของแหล่งเงิน

งบประมาณประจำปี

3.2.9 บุคคลผู้มีอำนาจพิจารณา

จะอยู่ในรูปของคณะกรรมการที่มีชื่อว่า “ คณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ” ซึ่งเป็นหน่วยงานตามกฎหมายตำรวจ (The Police Law ,Law No. 162 ,June 8 , 1954)อาศัยอำนาจตามกฎหมายการจ่ายเงินช่วยเหลือสำหรับเหยื่ออาชญากรรม (Law No.36 ,May 1 , 1980) ตาม Supplementary Provisions ข้อ 2

คณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ จะแบ่งเป็น

(1) คณะกรรมการกลาง ประกอบด้วยสมาชิก 6 คน โดยมีรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย (Minister of the State) เป็นประธานโดยตำแหน่ง ส่วนกรรมการคนอื่นๆ อีก 5 คน จะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยความเห็นของ 2 สภา ในสภา Diet โดยคัดเลือกจากบุคคลผู้ที่ไม่เคยรับราชการเป็นตำรวจ หรืออัยการมาก่อนในระยะ 5 ปี ก่อนหน้าจะมีการแต่งตั้งกรรมการนี้ขึ้น และจะต้องไม่รับราชการอยู่ในขณะเป็นกรรมการอยู่

(2) คณะกรรมการส่วนภูมิภาค จะเป็นผู้ประสานงานในส่วนท้องถิ่นของคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ เพื่อให้ผู้เสียหาย หรือครอบครัวของผู้เสียหายมาร้องขอรับเงินช่วยเหลือ ตามภูมิฐานะของผู้เสียหาย

3.2.10 การอุทธรณ์คำวินิจฉัย

ไม่มี

3.2.11 การไล่เบี้ย

เมื่อผู้เสียหายได้รับเงินช่วยเหลือ แล้วรัฐจะสวมสิทธิ (subrogate) ของบุคคลดังกล่าวในอันที่จะเรียกร้องค่าเสียหายจากบุคคลผู้กระทำผิดอาญาในจำนวนเงินที่เท่ากับเงินช่วยเหลือที่ได้จ่ายไป

3.3 การชดเชยเหยื่ออาชญากรรมในประเทศฝรั่งเศส

ตามมาตรา 706-3 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศสกำหนดเงื่อนไขของการที่ผู้เสียหายจะได้รับชดเชยว่าต้องเป็นกรณีที่ผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการทำความผิดอาญาไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม การกระทำดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายเสียชีวิต ไร้สมรรถภาพถาวร หรือไร้สมรรถภาพอย่างสิ้นเชิงในการที่จะประกอบการทำงานได้เป็นเวลาอย่างน้อย 3 เดือน

คำว่า "การทำความผิดทางอาญา" นี้ครอบคลุมตั้งแต่ความผิดลักษณะอุกฤษโทษ(Crime) จนถึงความผิดลักษณะมรโทษ (de'lit) และแม้ว่าจะเป็นความผิดที่นิติโทษกรรมได้ก็ตาม หรือผู้ทำความผิดจะถูกติดตามจับกุมตัวมาได้หรือไม่ก็ตาม

นอกจากกรณีดังกล่าวแล้ว การเรียกร้องให้ได้รับชดเชยความเสียหายจากการทำความผิดทางอาญาอาจขยายใช้กับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 706-4 ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้เสียหายจากการลักขโมย การฉ้อโกง การยกยอก ไม่สามารถที่จะได้รับการเยียวยา หรือได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เพียงพอกับ

ความเสียหายที่ได้รับจากการกระทำความผิดดังกล่าวจนทำให้ผู้นั้นตกอยู่ในสถานะภาพที่ขาดแคลนทางวัตถุ

ความเสียหายที่ได้รับชดใช้นั้นครอบคลุมถึงความเสียหายที่คิดเป็นเงินได้ และความเสียหายที่คิดเป็นเงินไม่ได้ ความเสียหายที่คิดเป็นเงินได้ เช่น ความไร้ความสามารถชั่วคราว หรือถาวรไม่ว่าจะเป็นบางส่วน หรือไร้สมรรถภาพโดยสิ้นเชิง การเสียไปซึ่งความช่วยเหลือทางการเงินซึ่งผู้ประสบเคราะห์มีหน้าที่ต่อผู้ใกล้ชิด ค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากความเสียหาย เช่นค่ารักษาพยาบาล ค่ายา ค่าเครื่องมือ และค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนสถานที่อยู่ การขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่สาม ค่าใช้จ่ายในการจัดการศพในกรณีที่ได้รับเคราะห์เสียชีวิต

ความเสียหายคิดเป็นไม่ได้เช่น ความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจที่เกิดจากการกระทำความผิด ความเสียหายจากการเสียโฉม ความเสียหายต่อสมรรถภาพทางเพศ ความเสียหายที่เกิดจากการขาดความรัก ความอบอุ่นในกรณีที่ได้รับเคราะห์ถึงแก่ความตาย

มาตรา 706-3 กำหนดไว้ว่าบุคคลผู้ได้รับความเสียหาย สามารถได้รับค่าชดใช้ทั้งหมดซึ่งเป็นผลจากการกระทำความผิด ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย ในการกำหนดวงเงินค่าเสียหาย มาตรา 706-9 กำหนดว่าให้คณะกรรมการคำนึงถึงเงินช่วยเหลือที่ผู้เสียหายจะได้รับจากหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชน และมาตรา 706-8 กำหนดว่าถ้าผู้เสียหายฟ้องทางแพ่งให้ผู้รับผิดชอบชดใช้ ทางแพ่งและศาลตัดสินให้จ่ายเงินจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่คณะกรรมการกำหนดให้ไว้ ผู้เสียหายร้องขอให้คณะกรรมการขอค่าเสียหายเพิ่มขึ้นถึงจำนวนที่ศาลกำหนดได้ ทั้งนี้ภายใน 1 ปี นับแต่มีคำตัดสินดังกล่าวของศาล อย่างไรก็ตาม การชดใช้ค่าเสียหายอาจถูกปฏิเสธทั้งหมด หรือบางส่วน เพราะเหตุว่าผู้เสียหายมีส่วนในการกระทำบางประการที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั่นเอง

เมื่อกองทุนเพื่อประกันผู้เสียหายจากการก่อวินาศกรรม และการกระทำความผิดอื่นๆ ทางอาญา ซึ่งมีหน้าที่จ่ายเงินตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ (มาตรา 706-9) ที่มีอำนาจวินิจฉัยให้ชดใช้ค่าเสียหาย (มาตรา 706-4) ได้จ่ายค่าเสียหายไปแล้ว มาตรา 706-10 กำหนดให้สิทธิกองทุนดังกล่าวสามารถขอให้คณะกรรมการสั่งให้คืนค่าเสียหายทั้งหมด หรือบางส่วนถ้าหากหลังจากที่ได้จ่าย

ค่าเสียหายไปแล้วมีผู้เสียหายได้รับเงินช่วยเหลือ หรือค่าเสียหายจากที่อื่นสำหรับ ความเสียหายเดียวกัน กองทุนสามารถใช้สิทธินี้โดยวิธีใดๆ ก็ได้ที่เป็นประโยชน์ รวมทั้ง การเข้าสิทธิของผู้เสียหายที่มีอยู่กับผู้รับผิดชอบในความเสียหาย(มาตรา L.422-10.3 แห่งประมวลกฎหมายประกันภัย) ซึ่งการใช้สิทธิ์เสียเงินคืนนี้ไม่มีเพดานจำกัดในวงเงินที่ กองทุนเป็นภาระอยู่

เกี่ยวกับการสืบสิทธิในค่าเสียหาย กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ในส่วนนี้ว่า บุคคลอื่นสามารถสืบสิทธิในการได้รับค่าเสียหายหรือไม่ แต่ได้มีคำพิพากษาเป็นแนวทาง ว่าค่าชดใช้ที่ให้ต่อเหยื่ออาชญากรรมนี้ไม่ใช่เงินที่มีลักษณะเป็นสินไหมทดแทน ทางแพ่ง แต่เป็นเงินที่รัฐช่วยเหลือ ดังนั้น เฉพาะผู้ที่ได้รับเคราะห์ (victim) เท่านั้นที่เป็นผู้มีสิทธิ ได้รับเงินค่าเสียหายนี้ บุคคลที่สามที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะเรียกค่าเสียหายได้ก็ต่อเมื่อพิสูจน์ ให้เห็นได้ว่ามีความเสียหาย สำหรับส่วนที่ตนได้รับผลกระทบเป็นการส่วนตัว

หลักเกณฑ์การชดใช้ค่าเสียหายต่อเหยื่ออาชญากรรมตามกฎหมายฝรั่งเศส

3.3.1 ความหมายของคำว่า “ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา”

ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญาที่จะได้รับชดใช้ค่าเสียหายตาม บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต้องเป็นผู้ได้รับความเสียหายจาก การกระทำความผิดต่อชีวิต หรือร่างกาย ซึ่งรวมถึงทายาท หรือบุคคลที่สามอื่นๆ ที่ได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำความผิด

3.3.2 บุคคลที่ขาดคุณสมบัติของการเป็นผู้เสียหาย

ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน จากการล่าสัตว์ และ จากการก่อการร้ายซึ่งได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายเฉพาะนั้นๆ

3.3.3 ฐานความผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนี้

ก. การกระทำความผิดทางอาญาที่เป็นความผิดต่อชีวิตและต่อร่างกาย

คำว่า "การกระทำความผิดทางอาญา" นี้ครอบคลุมตั้งแต่ความผิดลักษณะอุกฤษโทษ (Crime) ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกอย่างน้อย 10 ปี จนถึงความผิดลักษณะมัธยโทษ (de'lit) ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกอย่างน้อย 6 เดือน แต่ไม่เกิน 10 ปี และแม้ว่าจะเป็นความผิดที่นิรโทษกรรมได้ก็ตาม หรือผู้กระทำความผิดจะถูกติดตามจับกุมตัวมาได้หรือไม่ก็ตาม

ข. การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินบางกรณี นอกจากกรณีดังกล่าวแล้ว การเรียกร้องให้ได้รับชดใช้ความเสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญาอาจขยายใช้กับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 706-4 ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้เสียหายจากการลักขโมย การฉ้อโกง หากไม่สามารถที่จะได้รับการเยียวยา หรือได้รับการชดใช้ค่าเสียหายที่เพียงพอกับความเสียหายที่ได้รับจากการกระทำความผิดดังกล่าวจนทำให้ผู้นั้นตกอยู่ในสถานะภาพที่ขาดแคลนทางวัตถุ

3.3.4 ระดับความเสียหายที่สามารถเรียกร้องสิทธิได้ตามกฎหมายนี้

ตามมาตรา 706-3 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศส กำหนดเงื่อนไขของการที่ผู้เสียหายจะได้รับการชดใช้ว่าต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดอาญา ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือไม่ ก็ตาม การกระทำความผิดดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายเสียชีวิต ไร้สมรรถภาพถาวร หรือไร้สมรรถภาพอย่างสิ้นเชิงในการที่จะประกอบกิจการงานได้เป็นเวลาอย่างน้อย 3 เดือน

3.3.5 ข้อจำกัดในการคุ้มครอง

ผู้รับประโยชน์เยียวยาเต็มรูปแบบ คือ บุคคลผู้มีสัญชาติฝรั่งเศสที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญาที่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นบนดินแดนของประเทศฝรั่งเศสหรือนอกประเทศ

ผู้ได้รับประโยชน์รวมถึงบุคคลผู้มีสัญชาติอื่นที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดทางอาญาที่เกิดขึ้นบนดินแดนประเทศฝรั่งเศสภายใต้เงื่อนไขที่ว่าจะต้องเป็นประชาชนของรัฐที่ทำข้อตกลงต่างตอบแทนกับประเทศฝรั่งเศสในเรื่องนี้

3.3.6 ประเภทของค่าเสียหายที่จะได้รับ

กฎหมายไม่กำหนดรายละเอียดไว้ แต่ตามคำพิพากษาความเสียหายที่ได้รับชดใช้นั้นครอบคลุมถึงความเสียหายทางวัตถุ และความเสียหายไม่ใช่ทางวัตถุ เช่น ความไร้ความสามารถชั่วคราวหรือถาวร ไม่ว่าจะเป็นบางส่วนหรือไร้สมรรถภาพโดยสิ้นเชิง การเสียไปซึ่งความช่วยเหลือทางการเงินซึ่งผู้ประสบเคราะห์มีหน้าที่ต่อผู้ใกล้ชิด ค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากความเสียหาย เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา ค่าเครื่องมือและค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนสถานที่อยู่ การขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่สาม ค่าใช้จ่ายในการจัดการศพ ในกรณีที่ผู้รับเคราะห์เสียชีวิต

ความเสียหายที่ไม่ใช่ทางวัตถุ เช่น ความเจ็บป่วยทางร่างกาย และจิตใจ ที่เกิดจากการกระทำผิด ความเสียหายจากการเสียโฉม ความเสียหายต่อสมรรถภาพทางเพศ ความเสียหายที่เกิดจากการขาดความรัก ความอบอุ่นในกรณีที่ผู้ประสบเคราะห์ถึงแก่ความตาย

3.3.7 วงเงินที่จะชดใช้ให้แก่ผู้เสียหาย

มาตรา 706-3 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศสกำหนดไว้ว่าบุคคลผู้ได้รับความเสียหายสามารถได้รับค่าชดใช้ทั้งหมดสำหรับความเสียหายซึ่งเป็นผลจากการกระทำผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกายในการกำหนดวงเงินค่าเสียหาย มาตรา 706-9 กำหนดว่าให้คณะกรรมการคำนึงเงินช่วยเหลือที่ผู้เสียหายจะได้รับจากหน่วยงาน หรือองค์กรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ หรือเอกชน และมาตรา 706-8 กำหนดว่าถ้าผู้เสียหายฟ้องทางแพ่งให้ผู้รับผิดชดใช้ทางแพ่ง และศาลตัดสินให้จ่ายเงินจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่คณะกรรมการกำหนดให้ไว้ ผู้เสียหายร้องขอให้คณะกรรมการขอค่าเสียหายเพิ่มขึ้นถึงจำนวนเงินที่ศาลกำหนดได้ ทั้งนี้ภายใน 1 ปี นับแต่มีคำตัดสินดังกล่าวของศาล อย่างไรก็ตาม การชดใช้ค่าเสียหายอาจถูกปฏิเสธทั้งหมด หรือ

บางส่วนเพราะเหตุว่าผู้เสียหายมีส่วนในการกระทำบางประการที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นเอง

3.3.8 ที่มาของแหล่งเงิน

มีกองทุนที่ชื่อว่า “ กองทุนเพื่อประกันผู้เสียหายจากการก่อวินาศกรรมและการกระทำความผิดอื่นๆ ทางอาญา ” ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา L.422-1 แห่งประมวลกฎหมายประกันภัย เป็นผู้จ่ายเงินค่าเสียหายที่กรรมการตัดสินให้จ่าย กองทุนนี้มีสภาพบริหารกองทุนซึ่งประกอบด้วย

1. ประธาน ซึ่งแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ และการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
2. ผู้แทนของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
3. ผู้แทนของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
4. ผู้แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
5. ผู้แทนรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบการประกันสังคม
6. บุคคลจำนวน 2 คน ซึ่งได้รับแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบการประกันสังคม
7. ผู้ประกอบอาชีพทางด้านประกันภัย 1 คน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สมาชิกสภาบริหารกองทุนได้รับการแต่งตั้งโดยมีวาระ 3 ปี ถ้าหมดวาระแล้วสามารถรับการแต่งตั้งใหม่

กองทุนมีรายได้จากเงินภาษีในส่วนที่เป็นค่าธรรมเนียม และเบี้ยประกันที่ได้จากสัญญาประกันทรัพย์สิน ซึ่งทำกับบริษัทที่ได้รับอนุญาต

3.3.9 บุคคลผู้ที่มีอำนาจพิจารณา

จะมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาในแต่ละเขตอำนาจของศาลชั้นต้น อำนาจของคณะกรรมการมีลักษณะเป็นอำนาจศาลแพ่ง และมีอำนาจตัดสินในทุกชั้นศาล

กรรมการประกอบด้วยผู้พิพากษา 2 คน ที่มาจากศาลชั้นต้นซึ่งคนหนึ่งทำหน้าที่ประธาน และบุคคลภายนอกอีก 1 คน และมีตัวแทนบุคคลดังกล่าวอีก 3 คน ซึ่งเป็นผู้พิพากษา 2 คน และบุคคลภายนอกอีก 1 คน ที่จะปฏิบัติหน้าที่แทนเมื่อกรรมการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

กรรมการและตัวแทนได้รับการแต่งตั้งสำหรับวาระ 3 ปี โดยที่ประชุมของผู้พิพากษาของศาลที่มีเขตอำนาจนั้น

คณะกรรมการมีอำนาจสั่งดำเนินการพิจารณาในด้านพยานหลักฐาน เช่น ให้เจ้าหน้าที่รัฐ หรือเอกชน และหน่วยงานรัฐ หรือเอกชนส่งหลักฐานเอกสารใดๆ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาให้ค่าเสียหายแก่ผู้ประสบเคราะห์ เอกสารหลักฐานที่ได้มาจะนำไปใช้ในการอื่นไม่ได้

3.3.10 การอุทธรณ์คำวินิจฉัย

กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้

3.3.11 การไล่เบี้ย

เมื่อกองทุนเพื่อประกันผู้เสียหายจากการก่อวินาศกรรมและการกระทำความผิดอื่นๆ ทางอาญา ซึ่งมีหน้าที่จ่ายเงินตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ (มาตรา 706-9) ที่มีอำนาจวินิจฉัยให้ชดเชยค่าเสียหาย (มาตรา 706-4) ได้จ่ายค่าเสียหายไปแล้ว มาตรา 706-10 กำหนดให้สิทธิกองทุนดังกล่าวสามารถขอให้คณะกรรมการสั่งคืน ค่าเสียหายทั้งหมดหรือบางส่วน ถ้าหากหลังจากที่ได้จ่ายค่าเสียหายไปแล้วมีผู้เสียหายได้รับเงินช่วยเหลือ หรือค่าเสียหายจากที่อื่นสำหรับความเสียหายเดียวกัน กองทุนสามารถใช้สิทธินี้โดยวิธีใดๆ ก็ได้ที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งการเข้าสืบสิทธิของผู้เสียหายที่มีอยู่กับ ผู้รับผิดชอบในความเสียหาย (มาตรา L.422-10.3 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง) ซึ่งการใช้สิทธิเรียกเงินคืนนี้ไม่จำกัดเพดานในวงเงินที่กองทุนเป็นภาระอยู่

จะเห็นได้ว่า รายละเอียดของกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายค่าทดแทนให้แก่เหยื่ออาชญากรรมโดยรัฐของประเทศต่างๆ นี้จะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะในเรื่องความผิดที่รัฐจะจ่ายค่าทดแทนให้ บางประเทศรัฐจ่ายค่าทดแทนให้แก่เหยื่ออาชญากรรมในทุกความผิดแม้ว่าจะเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ประเทศออสเตรเลีย(มลรัฐวิกตอเรีย) และฟินแลนด์ บางประเทศการจ่ายค่าทดแทนก็ถูกจำกัดโดยเงื่อนไขของกฎหมาย

แต่อย่างไรก็ดีแม้กฎหมายของแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกันดังกล่าว แต่ก็อาจสรุปสาระสำคัญของกฎหมายในเรื่องนี้ที่ใช้อยู่ในประเทศต่างๆ ในส่วนที่มีความคล้ายคลึงกันได้ 3 ประการ คือ

(1) ทุกประเทศจะให้ความสำคัญแก่ความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย และ ข่มขืนกระทำชำเราก่อนความผิดฐานอื่น รัฐจึงจ่ายค่าทดแทนให้แก่เหยื่ออาชญากรรมในกรณีเกิดการกระทำความผิดดังกล่าวขึ้น เป็นพื้นฐานเหมือนกันทุกประเทศ

(2) การพิจารณาจ่ายค่าทดแทน จะมีการนำเอาประเด็นเรื่องการมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของเหยื่ออาชญากรรม และประเด็นเรื่องการอยู่อาศัยในครอบครัวเดียวกันของผู้กระทำผิด และเหยื่ออาชญากรรมมาเป็นข้อพิจารณาในการวินิจฉัยจ่ายเงินค่าทดแทน และกำหนดจำนวนเงินค่าทดแทนด้วย

(3) ใช้ระบบคณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเพื่อการจ่ายค่าทดแทนเป็นส่วนมาก